

Pravljica o deklicah, ki so predle zlato

Estonska narodna pravljica

Vendar ni deklica videla in slišala ničesar razen kraljeviča in njegovih mamljivih besed. Ves čas ji je prigovarjal, naj se nikar več ne boji, češ, da jo bodo njegovi vojščaki branili pred vsem svetom. Ko so prihajali iz gozda, je stalo sonce že visoko na nebu.

in čarobnih zelišč. Vrtila je klobčič v rokah in tiho preklinjala, nato pa zagrnala klopko skozi okno, da jo je veter odnesel in zapela:

»Veter, daj klobčiču krila!
Daj mu najhitrejša krila,
da bo hitel kakor vihra,
kakor črn oblak po nebu,
smrt nesoč in kužne rane!

Na srečo ni starka takoj zjutraj opazila, da je najmlajša hčerka izginila; šele ko je videla, da klobčiči niso naviti, je jela izpraševati, kam je izginila; toda nihče ni vedel odgovora.

Mati je po raznih znamenjih kmalu spoznala, da je hčerka pobegnila. V svoji hudobnosti je takoj sklenila, da pošlje za bežečima kazen. Šla je na podstrešje, kjer je imela skrit čaroben klobčič. V klobčiču je bilo mnogo raznih koreninic

Okoli poldne je prišel kraljevič s svojo mlado nevesto in vojščaki do široke reke. Čez reko je vodil most, ki je bil tako ozek, da so mogli vojščaki le posamič na ono stran.

Prav tedaj, ko je kraljevič z deklico zajahal na most, je veter pripodil čarobni klobčič, ki se je lahko dotaknil kraljevičevega konja. Konj se je splašil, se vzel na zadnje noge, in preden sta se zavedla, je zdrknila s sedla vreko.

Kraljevič je hotel skočiti za njo, a vojščaki so ga zadržali čes, rešiti je tako ne more, ker je reka tod brez dna. Še nikoli se ni nihče rešil, ki je padel tukaj v vodo.

Neizmerna žalost in potrtnost je obšla mladega kraljeviča; vojščaki so ga s silo odvedli domov, kjer je preležal mnogo tednov v postelji. Izprva še jesti in piti ni hotel, samo jokati je in vzdihoval.

Kralj je sklical vse čarovnike svoje čežele, da bi mu svetovali, kako naj ozdravi svojega ljubljenelega sina. Vendar mu ni mogel nihče razložiti bolezni, ki je trla lepega mladeniča.

Nekega dne pa je prišel h kralju mladi vrtnar in mu svetoval tole:

»Pošljite na Finsko. Tam živi prastar čarovnik, ki je modrejši od vseh naših. On vam bo pomagal!«

Kralj je res takoj poslal svoje sle po finskega čarovnika, ki je res že čez nekaj dni prišel na kraljevi grad. Preiskal je mladega bolnika in rekel kralju:

»To bolezen je prinesel veter. Hudoben čarobni klobčič se je dotaknil srca vašega sina, in zdaj je težko bolan. Izpostavite kraljeviča vetru, da odnese bolezen v gozd.«

Tako se je tudi zgodilo. Kraljevič je počasi okreval, jed mu je kmalu spet teknila in tudi ponoči je lahko spal. In naposled je nekega dne povedal staršem žalostno zgodbo svoje ljubezni.

Leto dni je minilo od tistih dob, ko je kraljevič nekega dne slučajno prišel k mostu, kjer se je bila zgodila nesreča. Ko se je spomnil prelepe mlade neveste, ki je bila toli žalostno končala svoje mlado življenje, so se mu ulile bridke solze. Zdajci pa zasliši prelepo petje, čeprav ni bilo nikjer videti žive duše.

Kraljevič je skočil s konja in se oziral na vse strani, ali ni morda pod mostom kdo skrit; toda nikjer ni mogel zagledati pevca.

Na vodni gladini se je mehko zibal prelep lokvanjev cvet s širokimi zelenimi listi — to je bilo vse, kar je videl. A cvet vendar ni mogel peti. Tu je morala biti kaka skrivnost! Privezal je konja, sedel na kamen in poslušal. Nekaj časa je bilo vse tiho, potem se je pa spet oglasilo prelepo in žalostno petje nad vodno gladino.

V tem se je kraljevič nečesa domislil. »Kaj, ko bi pojahal k starkini koči in vprašal hčerki za svet? Morda mi oni dve lahko razložite to čudovito petje!« Hitro je skočil na konja in zdirjal proti koči. Dolgo je iskal poti, preden jo je našel.

Nedaleč od koč se je ustavil in čakal, da bi stopila katera izmed deklic čez prag. Zgodaj zjutraj je prišla najstarejša sestra k potoku, da bi si umila obraz in roke. Kraljevič je stopil k nji in ji povedal, kakšna nesreča se mu je zgodila pred letom dni pri mostu, in da se razlega zdaj nad vodo čudovito petje, čeprav ni videti žive duše. Starke na sreči tiste dni ni bilo doma, in deklica je povabila kraljeviča v koč. Hčerki sta takoj zaslutili, da sestra ni umrla, ampak da jo je hudobna mati začarala s čarobnim klobčičem. Obema je bilo hudo in jokali sta da nikoli tega.

Najstarejša hčerka je vprašala: »Ali niste nad vodno gladino ničesar opazili, kar bi utegnilo peti?«

»Ničesar,« je žalostno odvrnil kraljevič. »Samo en lokvanjev cvet sem videl med širokimi zelenimi listi, a cveti in listi ne morejo peti!« (Dalje prih. nedeljo).

Slavo štine:

Deca voli si župana

Deca voli si župana,
toda to je težka stvar;
občina je cela zbrana —
kdo naj bo njen gospodar?

V vrsto dolgo vsi stopimo,
prvi gre naj mimo nas —
in ko pravega dobimo,
mu povemo to na glas.

Prvi mimo nas korakaj! —
ti ne boš še zdaj župan;
a zato pa nič ne plakaj,
morda drugič boš izbran.

Drugi mimo nas korakaj! —
tudi ti ne boš župan;
mlad si še — a nič ne plakaj,
morda drugič boš izbran.

Tretji speši naj korake! —
mimo vrste je pozvan;
dečko spada med veljake,
on naj bo zdaj naš župan!

Lisica in konj

Kmet je imel zvestega konja, ki se je že postaral in ni mogel več vleči tovorov. Zato mu ni maral več dajati jesti in mu je rekel:

»Potrebovati te ne morem več, toda da ti pokažem, da sem dober človek, te bom pustil v hlevu in ti dajal jesti, če si še tako močan, da lahko privlečeš leva v moj hlev. Zdaj pa pojdi!«

S temi besedami ga je pognal iz hleva na polje.

Konj je bil žalosten in je šel v gozd, da bi dobil tam vsaj zavetje proti slabemu vremenu. Tam pa ga je srečala lisica in ga nagovorila:

»Kaj pa tako žalostno povešaš glavo in hodiš po gozdu?«

»Oh,« je odvrnil konj, »skopost in zvestoba se nikoli dobro ne razumeta; moj

gospodar je pozabil, kako pridno sem mu delal dolgo vrsto let. Ker mu zdaj ne morem več orati, mi noče več dati hrane. Pognal me je iz hleva, da bom moral kje v samoti poginiti.«

»Kar brezpogojno?« je vprašala lisica.

»Tisto ne,« je odvrnil konj, »toda pogoj je tak, da ga ne bom mogel izpolniti. Rekel je, da me bo vzel nazaj, če sem še toliko močan, da mu privlečem leva v hlev. Dobro vem, da tega ne bom nikoli zmogel...«

Tedaj pa je rekla lisica:

»Pomagala ti bom, če bo šlo. Lezi na tla, iztegni se in pomoli noge stran, kakor da bi bil mrtev.«

Konj je tako storil, lisica pa je šla k levu, ki je imel nedaleč od ondo svoj brlog, in mu rekla:

»Tamle zunaj leži mrtev konj. Pojdi z mano, če se ti hoče mastne pečenke.«

Lev je šel in ko sta stala pri konju, se je oglasila lisica:

»Tu pa res ni prav nič pripravno. Veš kaj? Privezala ti bom konja k repu, da ga boš lahko odvlekel v svoj brlog. Tam boš imel vsaj mir pri kosilu.«

Levu je bil nasvet všeč. Stopil je h konju in da bi lisica lahko svoje delo opravila, je ostal docela miren. Lisica pa

je zvezala s konjevim repom tudi levove noge in sicer vse tako trdno, da vezi ni mogel več raztrgati.

Ko je svoje delo dovršila, je udarila konja s taco po hrbtu in mu rekla:

»Rjavec, potegni!«

Tedaj je konj iznenada planil pokoncu in odvlekel leva s seboj. Lev je začel obupno tuliti, da so se vse ptice v gozdu prestrašile in se razletele, toda konj se za njegovo tuljenje ni zmenil. Mirno ga je odvlekel pred gospodarjev prag.

Ko ga je kmet zagledal, je spoznal, da ni prav storil, ko je bil tako neusmiljen. Rekel je konju:

»Pri meni boš ostal in dobro se ti bo godilo vse žive dni:

In res mu je dajal vsega v izobilju, dokler ga ni nekega dne dobil mrtvega v hlevu. (B. R.)

Štiriperesna deteljica

Zunaj na robu travnika je rasla štiriperesna deteljica, ki je bila strašno ponosna na svoje štiri lističe.

»Vidite,« je pravila pogosto svojim tovarišicam, »ve vse imate samo po tri lističe. Jaz imam pa kar štiri. Dolgo bi morale iskati, če bi hotele najti meni enako tovarišico. Vsi pravijo, da prinašam ljudem srečo. Zato me imajo ljudje

tudi tako radi in me zmeraj iščejo. Skratka: otrok sreče sem!«

Pri teh besedah se je deteljica prešerno napihnila v vetru. Druge pa so se

ponižno priklonile svoji tovarišici do tal. Zlasti neka majhna deteljica ji je na skrivaj malo zavidala, da nima tudi ona štirih lističev. Često si je že rekla: »Ah, če bi bila še jaz tak otrok sreče!« ...

Cez nekaj dni pa je prišla po poti neka dama z dvema otrokoma.

»Gospodična, gospodična!« je vzkliknil starejši otrok. »Štiriperesno deteljico sem našel. Vam jo dam!«

Hitro jo je odtrgal in izročil gospodični.

»No, to je lepo,« je odvrnila gospodična. »Štiriperesna deteljica mi bo prinesla srečo, zato jo bom skrbno spravila.«

Vzela je iz žepa beležnico in stisnila nežno rastlino med liste. Potem pa je šla z otrokoma dalje, kakor da se ne bi bilo nič zgodilo.

Vse druge deteljice so se takrat zresnile. Zlasti mala deteljica, ki je prej svoji sestrici tako zavidala četrty listič, je začudeno stresala glavico. Žalostna usoda štiriperesne deteljice jo je zelo pretresla.

»Torej zato,« je dejala mala deteljica, »zato, ker je bila moja sestrice otrok sreče, so jo odtrgali, stisnili in zaprli v ječo. Jaz in vse druge, me se pa lahko veselimo zlate svobode. Res, kar vesela sem, da nisem otrok sreče. (B. R.)

Daniilo Gorinšek:

Nevihta

Noč je črna kakor smola,
nitj ene zvezde ni,
iz daljave prav pošastno
se nevihta k nam vali.

Ze začuje se grmenje
kot bučanje votlih skal,
vmes blesteče in ognjeno
zažari iz daljnih dalj.

Grom za gromom, blisk za bliskom,
to udarja, to blišči,
strela išče, kam naj švigne,
— kakor zver na plen preži.

Zdaj molimo: Bog obvaruj
vsako hišo, slehern hlev,
Bog obvaruj vse zemljane
zdaj nezgod, nesreč in rev!

Kako so psi ustvarili človeka

Ko je gospod Bog ustvaril ves svet in vse živali, jim je dal razumeti, da je pes najboljši in najmodrejši izmed vseh. Vse živali so živele in umirale in se spet rodile v sreči in zadovoljstvu, samo psi so postajali čedalje bolj žalostni. Tedaj je vprašal gospod Bog pse:

»Zakaj ste tako žalostni, ko se druge živali veselijo?«

In najstarejši pes je odgovoril:

»Veš, gospod Bog, drugim živalim ničesar ne manjka; psi imamo pa košček pameti v glavi in s to pametjo spozna-

vamo, da je na svetu nekaj višjega od nas, namreč ti, o Stvarnik! K vsaki stvari lahko vohamo, samo k tebi ne, in tega mi psi zelo pogrešamo. Zato, o Gospod, utolaži naše hrepenenje in ustvari nam boga, ki bomo lahko vohali k njemu.«

Tedaj se je gospod Bog zasmel in rekel:

»Prinesite mi kosti, pa vam ustvarim boga, ki boste lahko vohali k njemu!«

Tedaj so se psi razbežali in vsak je prinesel kako kost; prvi levjo, drugi konjsko, ta velblodjo, oni mačjo, skratka, od vseh živali, samo ne pasjih kosti; zakaj pes se ne pritakne pasjega mesa in ne pasjih kosti. Nabrli so cel kup kosti in Bog je ustvaril iz teh kosti človeka, da bi imeli psi boga, ki bi mogli vohati k njemu. In ker je bil človek ustvarjen iz vseh živalskih kosti, samo iz pasjih ne, ima tudi vse lastnosti, ki so dane živalim: moč leva, delavnost velbloda, prebrisanost mačke in velikodušnost konja, samo zvestobe psa ne — samo zvestobe psa ne!

Slavo štine:

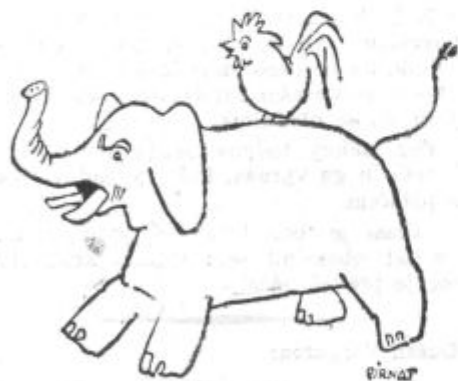
Kralj Matjaž

Še ne veste, kdo je Blaž? —
To je mladi kralj Matjaž!
Smel, krepak mu je korak,
to je pravcati junak —
vseh sovragov živi strah,
ker jih vse pomeče v prah...
Meč njegov je iz lesa,
iz bezga je puškica,
iz papirja čepica.

Mlade borce prav bahavo
vodi sam po bojno slavo.
Ko sovrage vse premaga,
na večer še sam omaga;
truden prav sladko zaspi —
spanja nikdar dosti ni...
Res, junak je dečko naš
in vsak pravi, da je Blaž
mladi, speči kralj Matjaž.

Zakaj slon ne mara petelina

Nekega dne sta stavila slon in petelin, kateri izmed njiju se bo izkazal večjega požeruha. Drugi dan sta se oba sestala na dogovorjenem kraju. Okoli pol dne je slon, ki se je bil do sitedga najedel, zadremal. Ko se je čez nekaj ur

prebudil, je ves začuden videl, da petelin še zmerom je. Torej je tudi sam iznova začel jesti; a kmalu je začutil, da ne more več, in se umaknil z bojišča.

Zvečer je sedel petelin slonu, ki je bil med tem že spet zaspal, na hrbet. Slon se je prebudil, ker ga je neprestano kljuvanje po hrbtu motilo.

»Kaj delaš?« je vprašal petelina.

»Nič,« je odvrnil petelin, »žuželke požiram, ki so se ti zajedle v kožo.«

Pred tolikšno požrešnostjo je prepadeni slon pobegnil.

In še danes ta dan zbeži, če zasliši od kod petelinovo petje.

Manica:

Uganka

V poletni vročini so se igrali otroci na travniku. Semrajčev Matic, ki je bil ves muhast, je rekel malemu Tončku:

»Čuj, Tonček! Ali ti smem potisniti v žep nekaj, kar bo kar samo ven prišlo?«

»Pa daj!« je rekel Tonček.

In Matic je porinil v Tončkov hlačni žep tri »pikapolonice«, ki so res takoj prilezle na svetlo in odletele.

Mesarjev očka, ki je slučajno stal na pragu in opazoval otroke, je pa dejal:

»Matic, to pač ni bila nikakšna umetnost. Jaz ti bom pa dal v žep — ne žival — ampak trdo mrtvo reč, ki bo vendar sama našla pot iz žepa!«

»Tega pa ne verjamem,« je vkliknil Matic.

»Ali greva stavit?« je rekel očka.

»Le kar pojdiva! In sicer za tri bučke,« je rekel brezskrbno Matic, ki je bil zatrdno prepričan, da bo stavo izgubil mesarjev očka.

Toda — zgodilo se je, da je bil obunkan Matic, ne pa očka.

Kaj menite, dragi moji Jutrovčki, kaj je očka potisnil Maticu v žep?

Dušan Vargazon:

O konju in o vrabcu

Pravijo, da je konj plemenit.

Vrabcu se ukvarja z ovsenjaki: zato vrabcu ne bo nikdar konj in ne bo nikdar plemenit.

Konj je plemenit menda le dotlej, dokler ne podivja; tega pa vrabcu ne vé.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 15 zlogov: a-ce-e-gle-id-ki-lo-lon-lu-mož-or-pik-po-pri-tur 6 besed pomena: 1. Snov za izdelovanje igračk, 2. glasbilo, 3. ime prvega slovenskega pisatelja, 4. metulj, 5. evropski narod, 6. pesnik. Vse začetne in vse končne črke dajo imeni stvari, ki jih ne uporabljamo hkratu.

Danilo Gorinšek:

Metuljček

Od cveta do cveta
vse rože objema,
jih k ustom prižema,
srčno poljubuje
in zopet odpluje
begotni draguljček,
naš drobni metuljček.

Zanimivosti

Večina ljudi razloči lahko samo 8 do 10 različnih vonjev. Dva ameriška učejaka pa sta dognala, da je 6561 različnih.

V Londonu imajo nad 50.000 psov.

V Tunisu v Sev. Afriki poznajo ljudsko zabavo, ki pa so jo oblastva strogo prepovedala. To so velblodji dvoboji, ki jih ljudje zelo radi gledajo. Te dvoboje uprizore navadno en dan po dežju lastniki velblodov. Velblode razdražijo s tem, da jih od daleč ščuvajo z dolgimi palicami. Če so dovolj razdraženi, se spopadejo in se med seboj grizejo. Drug drugemu skušajo pregrizniti noge. Posebno močni velblodi pa zlomijo nasprotniku celo hrbtenice.

Najvišje jezero na svetu je Titicaca v Južni Ameriki, kjer se lahko vozimo s parniki visoko nad oblaki. Velike parnike so prinesli v kosih v to višino in jih šele tam zložili. Jezero je znano po tem, da ima dosti pritokov, a nobenega vidnega odtoka, pa se vendar njegova gladina nikoli ne zviša.

Kompasovo goro imajo v Kaplandu v Južni Afriki. Gora je dobila to ime, ker izvirajo na njej štiri reke, ki tečejo natančno na vse glavne štiri strani neba.

Po statistikah je v New Yorku najnevarnejši poklic snažilcev oken.

Podnebje v Španiji je zelo različno. O Madridu pravijo, da ima tri mesece zelo hudo zimo, devet mesecev pa — pekel. V teh peklenskih mesecih je tam tropska vročina. Tudi Kastilija je zelo

suha in prazna in španski pregovor pravi: »Če hoče škrjanec preleteti Kastilijo, mora imeti poleti živež s seboj.«

V Zedinjenih država Amerike je gluhost zelo razširjena. Tam imajo najmanj 10 milijonov ljudi, ki slabo slišijo. Gluhost je največkrat posledica hudega mraza.

Sale za male

Mati, ki ima v kuhinji obilo dela, pošlje večjega dečka z mlajšim bratcem na vrt, naj se tam malo poigrata. Kmalu potem zasliši strašno vpitje. Pogleda skozi okno in zakliče na vrt, češ, kaj se je zgodilo.

Starejši brat ji ves obupan odgovori: »Malček je napravil v zemljo luknjo in zdaj hoče vzeti to luknjo s seboj v sobo.«

»Tinka, ali moraš pri petju tako močno odpirati usta?«

»Da, mama, učitelj tako hoče!«

»Nu, tedaj si vsaj roko drži pred nje!«

Neki kmet si je kupil v mestu nov površnik. »Ali vam smem zaviti še obešalnik, da bo plašč dalj časa ohranil obliko?« je vprašal prodajalec. Nu, kmet je kupil še obešalnik.

Čez nekaj tednov sreča prodajalec kmeta in ga vpraša, kako je zadovoljen s plaščem.

»Plašč je čisto dober,« je menil kmet, »a tisti obešalnik sem vrgel v kraj, ker me je preveč tiščal.«

Dušan Vargazon:

Uganka

Stotero oči:
napuh ga slepi.

Kaj pišejo Lutroučki?

Če bi mogla, bi osvobodila svoje brate in sestre v Istri. Vrnila bi jim zlato svobodo in njih rodna ognjišča, da bi spet v svojem materinem jeziku ob njih praznovali stare podedovane praznike. Da bi se spet prosto pogovarjali v svojem millem slovenskem jeziku. Babice bi spet pripovedovale svojim vnukom o minulih dneh, ko so tuji gospodarili na njihovi rodni zemlji.

Paljub Hermina, uč. III. razr. drž. real. gimnazije v Mariboru.

Za novi natečaj se oglašam tudi jaz. Rada bi dobila nagrado in zato vam pišem, kako bi živela brez nadzorstva. Če bi imela dosti denarja, bi potovala okoli sveta in pregledala vsa stara mesta, njihovo zgodovino in starinske običaje. Hodila bi po planinah in po vseh planinskih kočah, z gora pa gleda v doline, na pisane travnike, kjer se belijo kmečke hišice.

Ana Vičaj, uč. IV. razr. osn. šole, Čačak v Srbiji.

Dragi stric! Po vrnitvi s počitnic, ki sem jih prebila v južnih krajih naše države pri svoji teti, sem se zdaj vrnila k mamici in ateku v naš lep Maribor.

V času počitnic sem dosti prepotovala in tudi marsikaj lepega videla. Vozila sem se skozi mnoga lepa mesta. Videla sem Zagreb, Sisak, Slavonski brod, Zemun, Beograd, Niš, Zaječar in Negotin. Omeniti moram tudi to, da sem obiskala blizu Niša »Čele-kulo«, o kateri govori, da so v njej vzdane človeške lobanje iz turških časov, toda od blizu je nisem videla. Zdaj pa, ko sem doma, pripovedujem prijateljicam o svojih doživljajih pri južnih bratih in se pridno pripravljam za novo šolsko leto, ki se je že pričelo, da nam bo delalo preglavice do drugih velikih počitnic.

Vera Prudičeva, uč. Magdalenske šole v Mariboru.

Dragi stric Matic! Tudi jaz se zdaj oglašam, in sicer prvič. Letos sem bil več kakor mesec dni v Bohinju na počitnicah. Saj veš, kje je to? Lepo sem se imel in kar škoda, da so počitnice tako hitro minile. Zdaj mi je kar hudo, da sem moral priti nazaj v pusto Ljub-

ljano, odkoder je tako daleč na hribe. Zmeraj si želim nazaj. In veš, mama mi je obljubila, da me drugo leto spet vzame s seboj v Bohinje, če bom priden. Priden pa moram biti, drugače pa kar palica zapoje. Če boš imel kakšno knjigo odveč, dragi striček, jo pa daj meni za nagrado.

Stanko Pokovec, uč. ? razr. v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Tudi jaz sem se ojunčila in sklenila, da Ti pišem. Če bi smela storiti kar bi hotela, bi napravila veliko potovanje v naš vedno lep Korotan in zbudila upanje na svobodo v srcih naših bratov. Kje bi dobila denar — ne vem. Te pozdravlja

Cvetana Mihelič, uč. I. razr. klasične gimnazije, Maribor.

Dragi stric Matic! Z veseljem se oglašam k tvojemu novemu natečaju. Ko bi se mi izpolnilo to, kar bi hotel, bi si želel, da bi takoj odpotoval v Ameriko. Tam pravijo, da je dosti lepše kakor pri nas. Poiskal bi Indijance in živel med njimi. Vsi bi se me bali, ker bi bil hudo okruten. Stanoval bi pa v velikem vrvam in si izbral mlado skvav. Vsakomur, kdor bi prišel blizu, bi odrezal skalp. Samo tebi, stric Matic, ne, če bom dobil zdaj kaj nagrade. Če pa ne bo nič, pa ne vem kako se bova tokrat spogledala.

— **Mirko Koren**, učenec ? razreda v Mariboru.

Listnica uredništva

Elica Svet iz Radeč: Stric Matic je bil zelo vesel Tvojih poznih jagod in se Ti prisrčno zahvaljuje zanje.

St. N. v Ljubljani: Vaših pesmic na žalost ne moremo sprejeti, ker smo že obilno založeni z rokopisi.

Darko V. v Mariboru: Lahko nam pošljete uganke na vpogled. Če bodo dobre, jih bomo prav radi objavili. Najbolj potrebujemo križanke in rebuse, s kvadrati pa smo že obilno založeni.

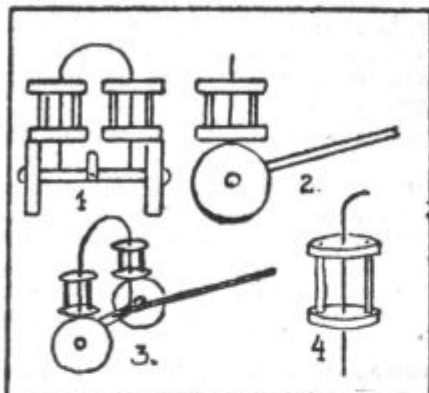
Elica M. iz Ljubljane: Zelva se bo čez zimo najbrž zarila v zemljo in prespala mraz in led. Spomladi pa se bo spet dobre volje pojavila na vrtu. Mirno jo lahko pustiš na vrtu.

Za spretnne roke

Igračka za bratca

Čudo nove tehnike! Kar dva vrtiljaka na kolesih, da ju lahko voziš po ulicah, kakor vozi berač svoje lajne. — Tako čudo lahko naredite svojemu mlajšemu bratcu sami. Načrt vam izdam.

Slika 1. vam kaže, kakšen je voz z vrtiljakom od zadaj, slika 2., kakšen je

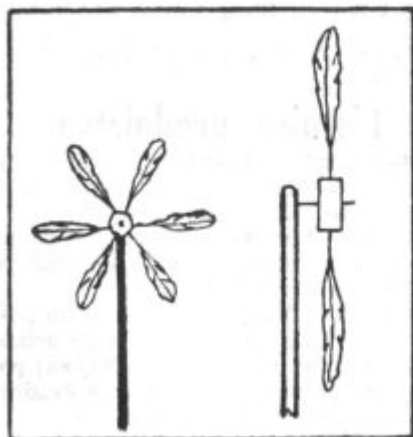

s strani, in 3. slika — pripravo v perspektivi, kakor se izražajo tehniki. Pa vam še izdam, da so kolesa iz škatljic od loščila za čevlje, da sta obe osi vrtiljakov tako upognjena žica in da je vse skupaj zbito s tenkimi žeblički. Da boste vse natanko videli, vam še kot sliko 4. narišem sam vrtiljak.

Zdaj pa na delo! Da vidimo, kdo naredi najlepša vrtiljaka.

Vrtaljška

Vrtaljško, kakor jo kaže slika, si prav lahko sami naredite.

Na tenko ravno paličico pritrđite z iglico kolesce, izrezano iz plutovega zamaška. V pluto pa zataknete šest pri-

bližno enakih kurjih peres. Peresa naj bodo tako zataknjena, da bo ploščina peresa nekoliko poševno padala proti osi. (Torej ne pravokotno ali vzporedno.)

Na vetriču se bo vrtaljška vrtela, da bo veselje. Tudi si jo lahko pritrđite na svoj »trickelje« — potem boste mislili, da ste v letalu.

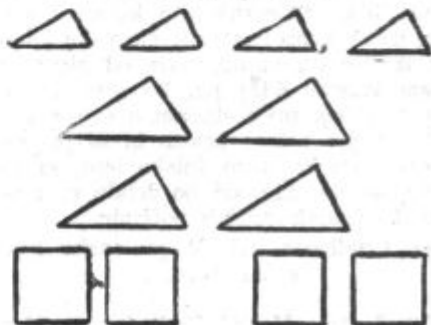
Križanka »Nočni čuvaj«

Navpično: 1. Dalmatinski otok, 2. Evin mož, 3. kaj delajo vojaki, 4. topla pijača.

Vodoravno: 1. Vodna žival, 5. moško ime, 6. pritok Morave, 7. meč (srbohrv.), 8. posoda za mošt, 9. vzklik lj. del voza.

Sestavljaljška

Iz petih štirikotnikov in osmih trikotnikov sestavite štirikotnik.

Rešitev posetnice
Tovarnar